

WAAR IS MUISJE DAN...?

Eenakter

door

HANS PIJPERS

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WAAR IS MUISJE DAN...?** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **HANS PIJPERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2005 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

Personen:

Leverman

Helma

Winter

Ralf

Man

Jongen

Meisje

Noot:

A.u.b. alleen de personen noemen in uw program, niet wat zij zijn

DECOR:

Donker toneel. Het geluid van een passerende trein.

PLAATS VAN HANDELING:

Een park. In het park staat een bankje. Daarnaast een afvalbak. Achter een fictief talud, waarin een trapje omhoog is verwerkt. Hier en daar staan wat bomen en afgezaagde stammen. De grond ligt bezaaid met herfstbladeren. Het is een vroege herfstavond en het schemert al een beetje. Op het bankje zit C. Leverman. Type: John Cleese; Strak in het pak, bolhoed en paraplu. Noot: Deze man niet imiteren: er is maar één John Cleese. Op zijn schoot heeft hij een koffer, waaruit hij twee boeken neemt. 'Walging' en 'Vuile Handen' van Jean Paul Sartre.

SCÈNE 1

Leverman: *(Leverman slaat het boek 'Walging' open en leest hardop)* 'Het is een jongen die niet meetelt in het grote geheel: een individu meer niet.' *(Slaat het boek dicht en roept)* Mui-sje? Mui-sje? Waar is muisje dan? *(Hij kijkt naar de boeken en noemt de titels)* 'Walging' en 'Vuile Handen'. Sartre. Jean Paul Sartre. Te weinig, Sartre. Te gering. Twee boeken. Maar jullie mogen blijven. *(Roept)* Mui-sje? Mui-sje? Rat dat je d'r bent! *(Lief)* Rá-tje? *(Spreekt tot de boeken als hij ze terug legt in de koffer)* Waarom jullie mogen blijven? Omdat jullie het meest gekend zijn, daarom. *(Roept)* Muis-je? Ra-tje? *(Neemt uit zijn binnenzak zijn notitieboekje. Bladert. Stopt. Glijdt met zijn vinger van boven naar beneden. Stopt)* 21. Een-en-twintig. Dat is niet zo mooi. Dat is slecht. *(Bergt zijn notitieboekje weer op)* Niet vergeten. 21. 21. *(Neemt krant uit zijn koffer. Bladert. Blijft hangen)* Dat is mooi. Dat is heel mooi! *(Helma op. Op enkele meters afstand van Leverman zet zij haar koffer neer en blijft staan)*

Leverman: *(Citeert)*

'En hongerig vervolgt zij haar vermoeide reis.
Want ondanks haar volle koffer,
is er tussen de kale hoge bergen die haar omringen
niets te verkrijgen om haar honger te stillen.'
Een goedenavond, mevrouw. *(Stilte)*
Zou u niet liever gaan zitten? U ziet er vermoeid uit. *(Stilte)*
U kunt mij vertrouwen, mevrouw.

Helma: Ik vertrouw niemand, ook jou niet.

Leverman: Ah, een helderziende.

Helma: Je bent een alcoholist, dat zie je zo. Je oogwit is geel in plaats van wit. En zwerver ben je ook.

Leverman: *(Tegen zichzelf)* Dat ik een verslaafde ben geef ik toe, maar hoe weet zij in hemelsnaam dat ik een zwerver ben? *(Kijkt naar zijn outfit)*

Helma: Trek een zigeuner een gouden pak aan, trek hem aan wat je wilt - hij blijft zigeuner. Heb je een sigaret voor me?

Leverman: Nee! *(Leverman tikt op zijn hoed. Helma haalt uit haar jaszak een pakje sigaretten tevoorschijn en steekt er één op. Wanneer Leverman dit ziet doet hij hetzelfde, maar steekt de sigaret eerst in een filterpijpje. Tikt wederom op zijn hoed)* Interessant doen, maar het niet zijn. U bent prostituee. Ook dat zie je zo. Men herkent haar aan haar pose. *(Helma verandert snel van houding)* Gooi dezelfde steen keihard terug. Raak een gevoelige

plek en de steen valt.

Helma: Pardon?

Leverman: U heeft mij wel verstaan. Kom? *(Zij gaat naast hem zitten. Stilte. Leverman neemt een deken uit zijn koffer en geeft die haar)*
Sla om u heen. Straks vat u nog kou, voordat u vertrekt. *(Zij doet wat hij vraagt)*

Helma: Wie heeft jou gezegd dat ik vertrek?

Leverman: Een ieder die hier komt vertrekt. Dat weet u even goed als ik. Anders was u niet hier gekomen. Het is hier ook de beste plek om te vertrekken. Bovendien zijn wij niet de eersten. *(Stilte)*
Heeft het u veel gekost? *(Stilte)* Uw kaartje?! *(Stilte)* Vertel gerust. Ook ik vertrek.

Helma: Bijlmerbajes. Zeven jaar.

Leverman: Jezus. *(Slaat een kruisje)* Vergeef mij. Dat is een hoge prijs.

Helma: Die had er ook mee te maken, ja. Jezus. Letterlijk en figuurlijk.

Leverman: Zie Hem als een pingpongbal en de mens als een jong poesje. *(Helma begrijpt er niets van)*

Leverman: Jezus. Het poesje houdt het pingpongballetje vast onder zijn wollige pootjes. Kijkt er naar. Ruikt er aan. Wendt 't, keert 't en rolt er mee. Smijt het weg om er vervolgens als een dolle achteraan te stuiven. Wij mensen denken dat het poesje speelt. Mis. Het poesje onderzoekt. En waarom? Omdat het poesje niet weet wat een pingpongballetje is.

Helma: Amen.

Leverman: Juist. Wanneer vertrekt u?

Helma: Ik heb haar de tijd gegeven tot half zes. Geen seconde langer. Ik heb lang genoeg gewacht.

Leverman: *(Kijkt op zijn horloge)* Half zes. Dan hebben wij nog. Eens even kijken. Dan hebben wij nog precies één uur, twintig minuten en zevenendertig seconden. 36, 35.

Helma: Wij?

Leverman: Ook ik vertrek.

Helma: Je denkt toch zeker niet dat ik met jou vertrek? *(Stilte)* Wie denk je wel dat je bent? Ik ken je niet eens. Bovendien.

Leverman: Excuses, mevrouw. Excuses dat ik mij niet aan u heb voorgesteld. Leverman is de naam. Baron C. Leverman. Maar ik heb liever, als ik u niet ontrief, dat u mij Koning noemt. Leverman vind ik niet zo geschikt. Koning is mooier. U bevindt zich op mijn landgoed. En het bankje waarop u zojuist zo lieflijk heeft plaats genomen is ook mijn bankje. Dit bankje, deze prachtige stulp is mijn

troon. Ik heb u deze plaats aangeboden omdat A: u zo moe bent en B: omdat u iemand verwacht.

Helma: Een zot, dat ben je, weet je dat? Een ongelooflijke zot.

Leverman: *(Citeert)* 'Vraag u af: waarom doet hij zo? Waarom! Maar ga eerst bij u zelf te rade. Vraag u zelve: Waarom doe ik zo? Waarom! Want binnenkort zult u sterven.' Heeft u honderd Euro voor me?

Helma: In geen honderd jaar

Leverman: Vreemd. Ik las net in de krant mijn horoscoop. En daar staat toch duidelijk in dat deze dag zich uitstekend leent om geldelijke steun te vragen.

Helma: Volkomen bezopen.

Leverman: *(Roept)* Mui-sje? Mui-sje? Waar is muisje dan? Heeft u misschien mijn muisje gezien? Of Ratje?

Helma: God allemachtig.

Leverman: Ik vroeg u uiterst beleefd of u mijn muisje hebt gezien. Of ratje. Daar is toch niets op tegen? Bovendien had u op z'n minst gedag kunnen zeggen toen u arriveerde. Zeer onbeleefd, mevrouw.

Helma: Jij kunt doodvallen, jij met je mooie praatjes. En je muis erbij!

Leverman: *(Geëmotioneerd)* Zeg dat nooit meer, hoor je me? Zeg dat nooit meer! Zij zijn het enige dat ik nog heb. Het meest dierbare dat ik ken. *(Begint zachtjes te huilen)*

Helma: Houd op met dat gejack?! Houd op, vent?! *(Stilte. Zij heeft toch met hem te doen en slaat 'haar' deken om hem heen)* Kom hier, je zit te rillen van de kou. *(Zij gaat achter hem staan en wrijft hem warm)* Lekker zo? *(Leverman knikt beamend)* Begin je je weer een koning te voelen? *(Knikt wederom. Zet zonnebril op. Uilenbril)* Niet meer huilen, oké? Daar kan ik niet tegen, zie je. Niet meer. Laten we wachten, mm? Jij op je muisje en je rat. En ik...

Leverman: Eerst vertrouwt zij mij niet en nu zit ze mij warm te wrijven. Pure nieuwsgierigheid, wat ik je brom. Wil gewoon weten waarom ik hier zit. Wanneer ik vertrek. Ga een beetje mijn biografie bekend maken, zeg. En nog aan een vreemde ook. Ik kijk wel uit. Hoelang is het geleden nu? Zo'n zeven jaar, denk ik?

Geluid van een snel tikkende wekker/klok

SCÈNE 2

Monoloog Interieur

(Spot op Leverman. Rest donker)

Leverman:

Ik ga na de huisarts om mij eens helemaal te laten onderzoeken. Ik slaap namelijk zo slecht. En altijd dezelfde perioden. Hoe het komt weet ik niet, maar twee, drie dagen geen oog dicht doen is niet normaal. En dat het zich herhaalt, al helemaal niet. Onderzoek mij maar, zeg ik.

Ze is ik weet niet hoelang met mij bezig en zegt: 'niets aan de hand, mijnheer Leverman. U kunt wel honderd worden. Zo'n jong ding, van een jaar of vijf, zes en twintig. Ik denk: goed dan, laat ik haar vertellen van mijn slapeloosheid. Dat ik geen oog dicht doe. En als ik slaap, niet meer dan een uur of twee.

Heel verhaal. Geen koffie. Geen fris. Niet te zwaar eten voor ik ga slapen. Een raam open voor de frisse lucht en dat een flinke wandeling ook nog wel eens wil helpen. Ik denk: daar heb ik weer allemaal niks aan. Zonde van mijn tijd.

72 uur klaar wakker. En sinds wanneer is dat dan wel, vraagt ze. En het was natuurlijk stress. Ik denk: daar gaan we weer.

Ik denk: stress? Laat ik in godsnaam niet beginnen over pa en ma. Over Simone, mijn broer Lodewijk. Of over Ed, mijn beste vriend. En dat ik altijd dezelfde droom droom.

Dat ik tegen bomen plas en vecht met een grote hond. Ga ik toch niet vertellen? Zit ik hier morgenochtend nog.

Een glas melk, zegt ze. Een vol glas gekookte melk. Dan slaapt u als een roos, meneer Leverman. En lezen. Lezen is ook heel goed. Ik denk: je moest eens weten.

Stapels Donald Ducks naast mijn bed. Zo hoog. Kuifje, Sartre, Aurelius, Gibran, Spreuken. Dat ik denk als ik zit te lezen: komt mij bekend voor, maar dan zit ik al midden in een verhaal of een strofe en dan ben ik te moe om aan iets anders te beginnen. Ik denk: jij doet ook je best. Hartelijk bedankt, hoor, zeg ik. Ik denk: wegwezen. *(Haalt een flacon of een fles drank uit zijn binnenzak. Drinkt. Tijdens de monoloog zelf de momenten van eventueel drinken bepalen)*

Afijn, ik kom dus terug van dat dokkertje en ik denk: ik neem een lekkere douche of een bad en denk eens goed na over mijzelf. Maar ik kom dan op niets. Niets nieuws in ieder geval.

Ik woon alleen. Zorg hartstikke goed voor mijzelf. Eet nooit vet. Ook geen chips of zo, of van die andere troep in zakken, maar vers. Eet bijvoorbeeld elke dag een kroppe sla. Van het land. Of ik het lekker vind, weet ik eigenlijk niet. Ik doe het gewoon. Het is het principe, hè. Vers. Verse sla. Zo van het land en zo op tafel. De soort maakt me niet uit

Ik denk bij dat jonge ding, dat dokkertje: ik vertel haar mooi niets. Ik ben daar gek. Ik ga dat mens daar een beetje alles uitleggen. Ik kijk wel uit. Dat ik toen ik elf was mam verloor en twee jaar later pa.

Dat mijn broer Lodewijk daarom terug moest keren naar ons ouderlijk huis om mijn vader te worden. Mij in zijn gezin moest opnemen. Hij werd namelijk mijn voogd, hè. En verloor daardoor zijn carrière. Groot violist had hij kunnen worden. Zeker zo goed als Mozart. (*Schaamt zich*) Mijn schuld. Allemaal. Mijn. Schuld.

Kan ik dat allemaal wel vertellen en ook wel dat ik Simone zo mis. Dat is de vrouw van Ed, Simone. En Ed is weer mijn allerbeste vriend. Was!

Simone zag ik als mijn tweede moeder. Schat van een vrouw. Ik ontmoette haar in een kroeg. Achter de bar stond ze. Pracht meid. Vanaf het eerste moment dat ik haar zag, dacht ik: aardige meid, dacht ik en zij dacht schijnbaar hetzelfde want we raakten hartstikke goed bevriend. Je moet eens komen eten, zegt zij. En als je vuile was hebt neem dat ook dan maar mee. Sinds die tijd sliep ik er bij wijze van spreken. In dat café dan. 'Het Hartje', heette het. Vond ik mooi. Hartje. En dat ik in mijn bed plaste, maakte haar ook niets uit.

Ik zal je verzorgen als een koning, zegt zij. Vanaf nu ben ik je lakei. En je advocaat ben ik ook nog, zegt ze. Ik zeg: Moskowitz? Wie dacht je anders, zegt ze. Natuurlijk. Ik voelde mij net een baron. Nee, Prins Bernhard.

5 Januari. 1999. Om nul uur 9 en 33 minuten, krijgt Simone te horen

dat zij leukemie heeft. Er moest beenmerg komen. Heb ik gedaan, want het bloed van haar ouders matchte niet. Maar het heeft niet geholpen. Omdat ik, jan met de korte achternaam, zonodig niet sober kon blijven. Niet nuchter. Ik *moest* drinken. Twee flessen Port, potverdomme. Van de zenuwen, denk ik. Of van de druk. Ik weet het niet. En toen wij elkaar in de ogen keken zag ik een uitdrukking in haar ogen die ik nooit zal vergeten. Dat maakte mij heel verdrietig. En op 13 februari. Op zaterdagavond. Bereiden wij ons voor op haar verjaardag. Het is 12 uur en wij zingen uit volle borst: lang zal zij leven. En toen wij uitgezongen waren, zegt Simone: ik ben moe. Ik ga naar bed. Ik ga slapen. Vanaf nu is het mijn feest. 14 februari was dat. Op Valentijnsdag. En die dag werd zij niet meer wakker. Toen ik haar zag liggen zag ik diezelfde uitdrukking, want haar ogen stonden open. Drieëndertig werd ze.

Kan ik dat wel vertellen aan die dokter. Dat ik haar erg mis en zo. En dat zij stierf op haar verjaardag. Door mij. Maar dat doe je toch niet. Denkt zij toch gelijk dat ik gek ben. Word ik toch direct doorverwezen, naar zo'n je weet wel...

Kan ik ook wel vertellen dat ik ruzie kreeg met Ed. Dat ik tegen hem heb gezegd: hoe kan je nou een andere vrouw nemen? Simone is amper weg. Twee maanden en ineens een ander in je huis? Dat is een belediging, zeg ik. Een crime passionèl!

Zegt die klootzak tegen mij: als het je niet bevalt, dan sodemieter je maar op. Daar was ik heel snel mee klaar. Normaal waarschuw ik van te voren en zeg ik: je speelt met je neusbeentje, vriend. Maar nu niet. Twee stompen waren voldoende. De eerste in de maag, ueh! Edje krimpt ineen. Zijn neusje komt schitterend vrij en de rest was appeltje eitje. Zij noemen hem nu Mike Tyson.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto